

tage Munden fuld. Det er heller ikke daarlignat at tage en Daler op af sin Pung ved Lejlighed.

Endelig skal jeg med et Par Ord vende mig til det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen), som ogsaa havde en venlig Bemærkning til mig. Det kan jeg blive færdig med overmaade hurtigt. Jeg husker, at der under Valgkampen i 1909 løb en Notits rundt i Bladene, som jeg den Gang troede ikke var rigtig. Den gik ud paa, at en Mand havde gjort den Indvending mod det ærede Medlems Kandidatur, at han var Præst. Det var altsaa en Mand, som ikke syntes om Præster. Dertil svarede det ærede Medlem fra Stubbekøbing — saadan lød Avisreferatet den Gang —, at han ikke var saa meget Præst, saa det gjorde noget. Den Gang troede jeg, det var en Anekdote, der var kommen i Omløb, men efter den Anvendelse, det ærede Medlem sidst gjorde af det nye Testamente, er jeg sandelig nær ved at tro, at den alligevel er rigtig, og at det ærede Medlem ikke er saa meget Præst, at det gør noget. Jeg forstod imidlertid ikke ganske Meningen af hans Ord til mig, skønt jeg forstod, at den var velvillig. Han gik ud fra, at jeg ikke var en Fugl under Himmelen eller en Lillie paa Marken, hvad jeg for øvrigt aldrig har gjort Krav paa at være, men jeg maa antage, at naar han bebrejder mig, at jeg ikke er en Fugl under Himmelen eller en Lillie paa Marken, maa han mene om sig selv, at han opfylder denne Fordring, thi ellers var der ingen Grund for ham til at bebrejde mig, at jeg ikke var det. Men saa maa jeg sige, at saa er han en ret bjærgsom Fugl, for lige umiddelbart efter var han ude at lede efter nogle tabte Korn, han mente tilkom ham. Og er han en Lillie, er han i alt Fald en Lillie, der er vel næret paa den lollandske Jord.

Jeg skal saa slutte disse Bemærkninger med et Par Ord i Anledning af — jeg husker ikke, af hvem det er sagt, men det er ogsaa ligegyldigt —, at det er blevet sagt, at de Penge, der bleve givne ud til Alderdomsunderstøttelser, kom igen ved, at der blev sparet ved Fattigunderstøttelserne. Det tør jeg ikke benægte. Jeg har ikke set den hele Statistik igennem, og jeg tvivler ikke om, at der er Steder i vort Land, hvor det er Tilfældet. Men det, jeg tør sige, er, at i de større Byer gælder dette ikke. Jeg har i den Anledning undersøgt Forholdene i den By, hvor jeg er bedst kendt, og der viser det sig, at naar vi tage Tidsrummet fra 1892

til 1911, er Alderdomsunderstøttelsen vokset jævnt. Jeg skal kun nævne de fulde Tusinder, og jeg skal kun nævne Tallene for hvert femte Aar og saa for de to sidste Aar for ikke at komme med for store Talrækker. I 1892 var det 31,000 Kr., i 1897: 62,000 Kr., i 1902: 103,000 Kr., i 1907: 202,000 Kr., i 1909—10: 268,000 Kr. og i 1910—11: 279,000 Kr. Der er altsaa i Alderdomsunderstøttelsen en jævn Vækst gennem de 18—19 Aar fra 31,000 Kr. til 279,000 Kr. Selvfølgelig er Byen vokset, og en Del maa regnes paa den Konto, og en anden Del maa regnes paa, at Folk efterhaanden i langt større Omfang end i Begyndelsen have lært at bruge denne Lov. Men jeg tror alligevel, at disse Tal vise, at der er en Vækst i disse Forhold, som ingenlunde er standset, men vil fortsætte sig Aarenes Løb. Og i samme Tidsrum ere Udgifterne til Fattigvæsenet voksede fra 112,000 Kr. — jeg behøver vist ikke at nævne alle Tallene — til 297,000 Kr. i Fjor, og jeg ved efter Forespørgsel, at der i Aar igen vil være en Vækst paa omtrent 40,000 Kr. Nu ved jeg godt, at Byen i den Tid er vokset stærkt, og at noget skal skrives derpaa, men det bliver alligevel en alvorlig Kendsgerning for Byens kommunale Liv, at disse Udgifter ere i overordentlig stærk og parallelt løbende Vækst, og det synes mig, det ikke er noget at glæde sig over. Det er godt, at de, der trænge til det, faa den Hjælp, de skulle have, men det er en trist Kendsgerning, at disse Tal saaledes vokse parallelt med en saa rivende Hast. Og jeg tvivler ikke om, at naar vi se omkring til alle Landets større Byer, vil man finde en tilsvarende Udvikling. Det er denne Udvikling, jeg har tilladt mig at pege paa, og som jeg fremdeles mener er en alvorlig Kendsgerning.

Jeg skal saa slutte med en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer). Jeg har med Opmærksomhed læst hans Tale igennem, som jeg heller ikke havde Lejlighed til at høre, og jeg forstod den indtrængende Henstilling, han gav til os, om, at vi skulde tage alle Bevillingerne under alvorlig Overvejelse og ikke hver enkelt hæfte sig ved, hvad vi gerne vilde have igennem, som en lille

Rettelse.

Sp. 784, L. 6 f. o. „100,000 Arbejdere“, læs: 100 Arbejdere.